

ДВЕ НОВОСАДСКЕ ФРАНЦУСКИЊЕ АМБАСАДОР ЊИХОВЕ ЗЕМЉЕ ОДЛИКОВАО НАЦИОНАЛНИМ ОРДЕНОМ ЗА ЗАСЛУГЕ У РЕДУ ВИТЕЗА

БОНЖУР СА ОСМЕХОМ ЗА СОСЕ И ЛАЛЕ

Моник Бељански и Клодин Мишић поносне на хиљаде ђака којима су пренеле знање

■ Љ. Прерадовић - М. Лисица

ДОЛАЗЕЋИ пре више од три деценије из Париза, односно Бордоа, у Нови Сад, Францускиње Моник Бељански и Клодин Мишић нису ни слутиле шта их очекује. Учећи наш језик, културу и обичаје, својим новим суграђанима преносиле су лепоте њихове земље и језика. Предано залагање на ширењу француског језика и културе у Војводини није прошло незапажено, па су две пријатељице, које за себе кажу да су Новосађанке, одликоване Нацио-

Франсоа Гзавије Денио баш њих две предложио за то признање, по значају одмах после ордена Легије части, Клодин и Моник готово углас кажу да су изузетно поносне на хиљаде ђака којима су пренеле знање француског језика.

Клодин је, далеке 1968. године, у Нови Сад из родног Париза довела најлепша ствар на свету - љубав. Супруг је одмах по доласку упознао са њеном земљакињом, која је била ангажована на тадашњем радничком универзитету, па је и Клодин почела Новосађане да учи

ПРИЗНАЊЕ Моник Бељански и Клодин Мишић

СМРТ МАЈКЕ ЈУГОВИЋА

СУСРЕТ са српским језиком за Моник се десио на факултету у Бордоу, где је тада Данило Киш радио као лектор. Завршила је славистику, а трећи језик био јој је српски.

- Када сам дошла у Нови Сад скоро да никако нисам могла да се споразумевам - каже Моник. - А свима је било чудно што сам знала да изрецитијем песму „Смрт мајке Југовића“, коју сам научила на факултету.

налним орденом за заслуге у реду витеза, које је 1963. установио Шарл де Гол.

Изнаенађене, али силно обрадоване што је амбасадор Француске у Србији

француски. Моник је родни Бордо напустила 1975. године, придружила се Клодин, после неколико година се удала у Новом Саду, основала породицу и остала.

Клодин је две деценије предавала у предшколским установама, а од 2004. године, кад је у Новом Саду отворен Француски културни центар, потпуно су посветиле томе. Захваљујући њима двома читаве генерације Новосађане го-

воре француски. Предавале су у чувеној Карловачкој гимназији, на Катедри за француски језик на Новосадском универзитету, у Друштву Француска - Југославија и у многим другим установама.

Моник, показујући поли-

це испуњене књигама и рзним публикацијама у Француском културном центру, не крије жал за временима када је радила у Основној школи „Ђорђе Натосевић“, свом првом радном месту, где је упознала и супруга.

ТАМБУРАШКИ

СА првим корацима у ноћни живот Моник је просто „пала“ на тамбурашку музику.

- Печат тамбурашке музике одмах ми се урезао у сећање - враћа се на прве дане у Новом Саду Моник. - Са пријатељицама сам стално ишла на тамбураше, а сећам се да ме је највише изненадила количина новца коју су људи давали музици. Било ми је бојанствено то што народ обожава да пева и да се весели.

- Пуно ђака сам имала - присећа се Моник. - Учила сам и децу мојих првих ученика. Леп је то осећај. Стално трагам за нечим новим, па сам основала и позоришну трупу „Летеће позориште“. Два пута смо гостовали у Француској.

Ни Моник ни Клодин не мучи носталгија. Обе су, кажу, имале срећу да од како су крочиле у Нови Сад раде посао који воле. Овде су стекле породице, много пријатеља... А ни Париз и Бордо нису тако далеко! ■